

Свиня у панський двір залізла;
Посновигала там
По всім куткам,
На смітнику кісток погризла,
Полежала в багні,
Як слід Свині,
В гної куйовдилася пикою своєю...
Та із гостей ізнов прийшла
Така ж, як і була,-
Свиня свинею.
От став свинар її питать:
— Що, Свинко, бачила ти в пана?
Чи хороше там гостювать?
Яка була тобі там шана?.
Я чув колись, що у панів,
Мов у царів,
Срібло та золото скрізь сяє,
Що буцімби пани так хороше живуть
Та солодко їдять і п'ють.
— Та де там воно є! — Свиня йому мовляє.-
Брехня! Не слухай! Я ж була,
І їла, і пила,
Всі заходеньки обходила,
І смітники,
І суточки,
А доброго нічого там не вздріла,
То тільки вигадки дурні!

Не хочу я нікого прирівняти,
Звиняйте, до Свині...
Ні, далєбі, що ні!
Я тільки хочу щось спитати:
Траплялось на віку мені
Такеє бачити ледащо,-

Подивишся — не годне ані на що;
А як почне тебе судить,
То так оббреше, обчернить
Та рознесе таку погану славу,
Що соромно й сказати...
Так я се й хочу вас, панове, попитати:
Еге, не гріх таку прояву
Свинею величать?
1858.